

L'Estat andorrà: un exemple de pervivència! De la primera concòrdia fins a la signatura dels convenis d'intercanvi d'informació fiscal

- 18 de gener del 2012 a les 20.00 h
- Sala d'actes de La Llacuna Centre Cultural, Andorra la Vella

Meritxell Mateu i Pi

Historiadora, consellera general, exambaixadora i exministra d'Afers Exteriors

▲ **Curriculum**

Nascuda el 19 gener de 1966, Escaldes-Engordany (Principat d'Andorra). Andorrana, 4 fills.

Formació

1991 Llicenciada en Relacions Internacionals, Institut Libre de Relations Internationales, París. 1991 Màster en Història (EHESS, École des Hautes Études en Sciences Sociales), París . 1989 Llicenciada en Història, Universitat de Montpellier.

Actualment

Doctorat en Dret i Ciències Polítiques a la Universitat de Barcelona. Projecte de tesi: L'encaix a Europa per a un petit Estat com Andorra.

Experiència professional

Des de juny 2009: En comissió de serveis a la secretaria d'Estat d'Ensenyament Superior i Recerca del ministeri d'Educació i Cultura.

De juny 2005 a juny 2009: Ministra del Govern d'Andorra (del juny 2005 fins al maig 2007 amb les carteres d'Habitatge, Joventut i Ensenyament Superior i Recerca, i del maig del 2007 fins al juny del 2009 amb la cartera d'Afers Exteriors).

De juliol 1997 a juny 2005: Ambaixadora del Principat d'Andorra a la Unió Europea, a Bèlgica i a Luxemburg. Cobrint també els Països Baixos, Alemanya, Dinamarca i Eslovènia.

D'abril 1995 a juliol 1999: Ambaixadora del Principat d'Andorra a França, cobrint també del 1995 al 1997 el Consell d'Europa, a Estrasburg, i la Unesco, a París.

De novembre 1994 a abril 1995 Professora d'història i geografia a Lagny sur Marne (77) França.

1991-93 (cooperant al Camerun) Professora d'història i geografia en un lycée camerunès i al Lycée Français, a Douala, Camerun.

Experiència professional com a ambaixadora (no exhaustiva):

1996-2000: Participació activa als acords trilaterals de circulació o sojorn dels nacionals del Principat d'Andorra, d'Espanya i de França.

1997-1999: Participació activa a la resolució del conflicte del contraban del tabac. Contribució des de la perspectiva comunitària i francesa (bon coneixement de l'Acord comercial d'Unió duanera entre Andorra i la CEE del 1990).

1999-2004: Participació activa a l'assoliment dels acords relatius a la fiscalitat de l'estalvi de les rendes dels

no-residents i a l'Acord de cooperació entre la UE i el Principat d'Andorra, així com per a l'obtenció del mandat de negociació per encunyar euros andorrans i obertura de les negociacions.

Participació activa en conferències (no exhaustiva):

2009 Conferència sobre la diplomàcia cultural a l'ICCC (Barcelona).

2008 Conferència sobre la CTP (Comunitat de treball dels Pirineus), i el programa Interreg IV-A Andorra- Espanya-França, a Jaca.

2004 Conferència Les relations entre les petits Etats tiers européens et l'UE : une perspective andorrane a la Université de Gant, Bèlgica.

2003 Conferència Els viatges dels frescos de Santa Coloma, Govern d'Andorra, església de Santa Coloma, Andorra la Vella.

1998 Conferència L'Andorre aujourd'hui a Luçon, França.

1996 Conferència Andorra en les relations internacionals a la Universitat Catalana d'Estiu a Prades, França.

1989 Pràctiques d'estiu (del juny a l'agost). Servei de premsa de França a Espanya (Madrid).

1987-89 Participació en l'organització de la Universitat d'Estiu d'Andorra.

Treballs universitaris (mecanografiats i no publicats)

"L'Agence Spatiale Européenne", en col·laboració, sota la direcció del professor Mateesco-Mattle, I.L.E.R.I., París 1989.

"Existe-t-il des Droits de l'homme en Andorre?", sota la direcció del professor Jean de Soto, I.L.E.R.I., París, 1989.

"Les années 1930 en Andorre, incidence sur les mentalités : 1930 – 1935", sota la direcció del professor G. Cholvy, Université de Montpellier, 1989. (Maîtrise)

"Les Micro-États Européens, facteurs politiques internes et externes : Principat d'Andorra, Fürstentum, Liechtenstein, Repubblica ta Malta, Principauté de Monaco, Repubblica di San Marino", sota la direcció del professor Jean Mathieux, I.L.E.R.I., París, 1990.

"Les réfugiés espagnols en France de 1808 à 1851", sota la direcció del professor Bernard Vincent, E.H.E.S.S., París, 1990. (DEA).

Publicacions (no exhaustiva):

"Andorra: nova aproximació a la història d'Andorra", article. Coordinació de Jordi Guillaumet i Antón, edicions Altaïr, Barcelona 2009.

"Història d'Andorra", article, sota la direcció del professor Ernest Berenguer. Barcelona: Edicions 62, desembre 2005.

"Els viatges dels frescos de Santa Coloma", article, al catàleg de l'exposició Magister Sancta Columba, Andorra, novembre 2003.

"L'essor d'entre-deux-guerres", article a Notre Histoire, revista, número especial sobre el Principat d'Andorra, París, febrer 2003.

"Les dix ans de relations entre la Principauté d'Andorre et l'Union européenne: 1991 – 2001", article, a La Revue du Marché Commun et l'Union Européenne, París i Brussel·les, juny 2001.

La Principauté d'Andorre, hier et aujourd'hui, obra en col·laboració amb el professor François Luchaire. París: éditions Economica, 1999.

"La Principauté d'Andorre", editorial, article a La Revue Parlementaire, París, febrer 1998.

Formació contínua(no exhaustiu)

2001 – 2009: assistència a diverses conferències sobre la immigració, les relacions europees i les qüestions fiscals a l'EPC (European Policy Center), al Friends of Europe, al Cercle Royal de Relations Internationales o a l'IFRI (Institut Français des Relations Internationales).

2000: 1r any de Dret. Université de Lille.

2000 (abril): IOM (Organisation Internationale pour la Migration) a Budapest. Seminari sobre el diàleg i la gestió de la migració i la cooperació.

1998 (Universitat Internacional d'Estiu): Certificate of Complention, grau A en "External Relations of the European Union". Université Libre de Bruxelles i Michigan State University, a Brussel·les.

Distincions

2000 Oficial de l'Orde Nacional al Mèrit de la República Francesa.

I- Fonaments de l'Estat

A- El 1162, és a dir fa 850 anys, es va redactar la primera Concòrdia escrita

Aquest document es considera el primer vincle escrit entre els homes d'Andorra i el bisbat d'Urgell. De fet, 29 anys enrere, el 1133, el bisbe d'Urgell va comprar tots els drets i les possessions d'Andorra que li quedaven al comte d'Urgell, amb la qual cosa el bisbat va passar a tenir la majoria dels drets bàsics:

- a) drets fiscals
- b) drets militars
- c) drets de justícia
- d) poder espiritual.

Aquest fet canviava radicalment l'exercici del poder dels senyors, ja que el bisbe d'Urgell amb aquesta compra passava a tenir sobre Andorra els poders temporal i intemporal, mentre que en els arranjaments anteriors el poder temporal de les Valls d'Andorra havia estat sempre a mans dels senyors de Caboet i de Castellbò, i l'intemporal, l'espiritual, a mans del bisbe d'Urgell.

Aquesta situació va provocar desavinences i molts desencerts entre les parts, ja que els senyors de Castellbò seguïen pensant en la legitimitat dels seus drets fiscals, militars i de justícia sobre les Valls d'Andorra mentre que el Bisbe cercava a consolidar l'exercici exclusiu dels drets sobre Andorra.

B- Els Pariatges de 1278 i de 1288

Els conflictes entre senyors van ser més evidents arran del casament, el 1208, d'Ermessenda de Castellbò amb Roger Bernat de Foix, en què, en dot, va aportar al comtat de Foix els drets temporals dels senyors de Castellbò sobre Andorra.

Els anys de conflictes, de disputes i de desavinences entre el bisbe d'Urgell i el comte de Foix sobre el territori de les Valls es van esvaïr amb els Pariatges de 1278 i de 1288.

Aquests documents són dues sentències arbitrals que donen cobertura jurídica a la nova relació institucional que ambdós senyors (el bisbe d'Urgell i el comte de Foix) han de tenir amb Andorra.

Així, els Pariatges estableixen:

- la cosenyeria d'Andorra, i
- inicien una nova relació institucional que poc a poc es transforma en un condomini. És a dir una sobirania compartida sobre Andorra entre els bisbes d'Urgell i els comtes de Foix. En aquest sentit els Pariatges redefeixen els rols i estableixen que ambdós senyors mantenen una paritat de:

- a) drets fiscals
- b) drets militars, i
- c) drets de justícia,

mentre que el bisbe manté i consolida el poder espiritual de les Valls.

Cal remarcar que el 1347 el comte de Foix va sotmetre una enquesta amb tretze punts als andorrans perquè demostrassin en què eren diferents als altres súbdits del comtat de Foix!

Pariatge de 1278

C- El Consell de la Terra de l'11 de febrer de 1419

Els prohoms d'Andorra tenien el costum d'organitzar assemblees generals per tractar qüestions relacionades amb el bestiar, les pastures, els intercanvis econòmics o per mirar de solucionar malentesos amb la jurisdicció senyorial de les Valls.

Durant el segle XIV les desavinences cada cop eren més paleses amb els pobles de l'Alt Urgell, per la qual cosa els prohoms van demanar al bisbe d'Urgell el permís per fer aquestes assemblees més oficials i per totes les sis parròquies.

El bisbe d'Urgell Francesc de Tobià va accedir a la petició, i l'11 de febrer de 1419 reconeix el Consell de la Terra com un òrgan de govern comunitari.

El Consell de la Terra estava integrat per 24 membres: 12 eren els còsols majors i menors, escollits anualment, de cada una de les sis parròquies i 12 eren els còsols majors i menors de l'any anterior.

Aquest reconeixement d'un costum assembleari va crear els fonaments del Parlament andorrà, al segle XV. És a dir, tres segles abans de la implantació de la democràcia parlamentària a Europa.

II- La pervivència econòmica

A- Les exempcions fiscals que atorga el rei de França als andorrans

Hi ha diferents documents que testimonien els privilegis fiscals diferenciadors que el rei de França, successor del comte de Foix, va anar atorgant als andorrans al llarg dels segles.

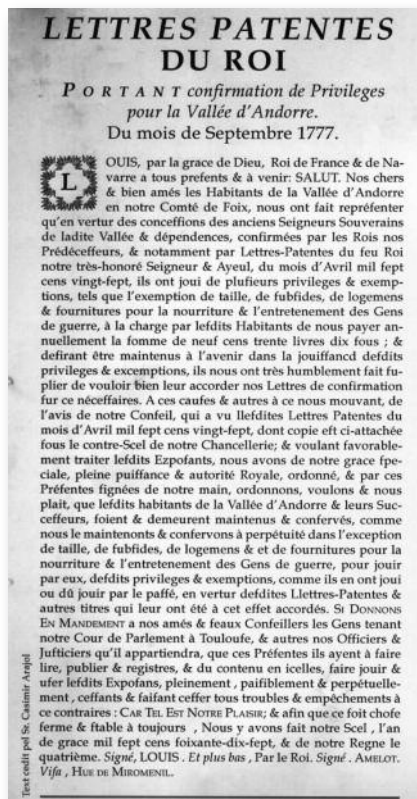
- L'Arrêt del Consell del Bearn, del 24 de gener de 1532.

- L'Arrêt del parlament de Tolosa, del 4 d'agost del 1604.

- Les cartes patents de Lluís XIV, el 1644, que confirmen totes les franquícies de drets i de peatges.

Però la que revesteix més importància és l'*Arrest du Conseil d'Etat du Roy*, del 8 de desembre de 1767, que avala el tractament específic de les franquícies duaneres per als andorrans com a subjectes del rei de França.

Extracte de l'Arrest: «*Les Andorrans font serment de fidélité à Sa Majesté, ils ne le font qu'à Elle, c'est Sa Majesté seule qui leur donne des Loix, des Gouverneurs, des Magistrats des Juges... C'est une maxime du droit des Gens ; que les Souverains doivent exécuter les traités qu'ils font maintenir, les franchises qu'ils accordent...*»

B- Les exempcions fiscals negociades del costat espanyol

Del costat espanyol, el conflicte entre Espanya i Catalunya va fomentar una relació diferenciada en el pla econòmic amb Andorra.

Cal recordar que arran del Decret de Nova Planta de 1716, quan Catalunya va perdre davant Espanya, Espanya va castigar Catalunya a partir de 1728 aplicant el decret de manera molt estricta. De fet, Espanya gravava amb impostos i taxes molt alts tots els productes que s'importaven de Catalunya. En aquell moment, els espanyols van assimilar Andorra com a part integrant de Catalunya i van aplicar el mateix gravamen als productes andorrans que arribaven a Espanya.

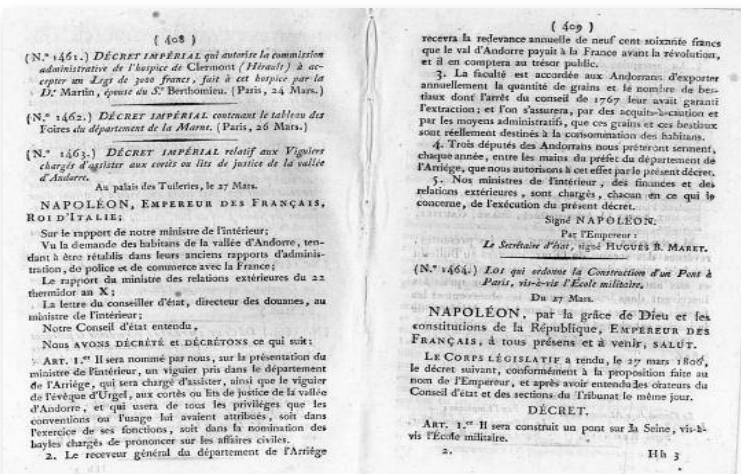
Així, els habitants de les Valls van decidir anar a explicar als espanyols que Andorra no formava part de Catalunya i que era un estat diferent, per la qual cosa cercaven convèncer les autoritats espanyoles que no tinguessin el mateix tracte fiscal amb Andorra. El resultat d'aquestes negociacions entre Andorra i Espanya va ser la sentència Manutenció del 1738.

Aquesta sentència va ser negociada pel síndic de l'època, Joan Anton Torres, per exonerar de taxes els productes originaris d'Andorra i reafirmava la diferència d'Andorra i la neutralitat andorrana davant de Catalunya i Espanya.

Val a dir que arran d'aquest incident, el Consell de la Terra va encarregar al notari Antoni Fiter i Rossell que redactés el *Manuel Digest de les Valls d'Andorra*, que va ser publicat el 1748. Aquest recull consigna les particularitats i tots els trets diferencials dels habitants d'Andorra amb la resta i amb l'entorn, alhora que recomana a tots i cadascun dels andorrans prudència, discreció, cautela i vigilància en el dia a dia per assegurar llur pervivència.

III- Restabliment del copríncipat

Els revolucionaris francesos van suprimir, el 1793, la part de sobirania que tenia el rei de França sobre Andorra, ja que la sobirania senyorial anava en contra dels principis revolucionaris francesos. Concretament, van rebutjar la qüestió que els andorrans van portar a Foix, la qual cosa va

Decret de Nàpoleó del 27 de març del 1806

fer que de sobte es perdés la relació de sobirania compartida iniciada arran dels Pariatges. Així, el Consell de la Terra va enviar dos consellers a Foix per negociar amb les autoritats de la prefectura de l'Ariège a fi que Napoleó reprengués els seus drets envers Andorra. L'objectiu era restablir el coprincipat i els principis consolidats en els Pariatges de 1278 i de 1288, i evitar que la sobirania passés a mans exclusivament del bisbe d'Urgell.

Les negociacions van donar fruit, ja que el 1801 Napoleó restablí tots els lligams institucionals, les prerrogatives, els avantatges, els intercanvis i les franquícies que unien Andorra amb França, tot i que el decret no va ser realitzat fins a cinc anys més tard. Dit document és conegut com el Decret de Napoleó, del 27 de març de 1806.

IV- La democratització del parlament

La Nova Reforma va ser impulsada per Antoni Maestre i Molines i signada pel síndic de l'època, Joaquim de Riba, de casa Ros-sell d'Ordino. I el primer síndic de la Nova Reforma, després de les eleccions del maig del 1866, va ser Don Guillem de Plandolit i d'Areny; Joaquim de Riba, un altre ordinenc, en va ser el sub-síndic.

Això va modernitzar les institucions.

Aquest document és conegut com la Nova Reforma, de 22 abril de 1866, signada pel copríncep episcopal Josep Caixal i Estradé, i del 12 d'abril de 1868, signada pel copríncep francès Napoleó III.

El Consell de la Terra esdevé el Consell General i es democratitza
Amb la Nova Reforma, el Consell de la Terra es transforma en Consell General. Es democratitza, ja que hi poden accedir tots els caps de casa. També hi ha incompatibilitat de càrrecs, la durada dels càrrecs passa a ser de quatre anys (renovables la meitat cada dos anys) i es crea el càrrec de comissionat de poble per controlar l'administració i els comptes comunals.

El que alguns historiadors anomenen la *revolució des de baix* va alterar l'adaptació dels nous síndics a aquesta institució renovada, i durant el segle XIX i bona part del XX les aspiracions d'independència institucional dels andorrans es van topar amb el control senyorial dels coprínceps.

A tall d'exemple, quan el recentment estrenat Consell General va aprovar una concessió de balnearis o casinos a la societat Duvivier & Cie de París durant noranta anys a canvi de la construcció de carreteres i d'una millora del nivell de vida al Principat, es van desencadenar un seguit de malentesos i de criteris oposats que van acabar en el trencament de relacions entre ambdós síndics, la divisió de la societat andorrana i el distanciament dels coprínceps. També l'ambient convuls a Catalunya i a Espanya i les simpaties carlines de Don Guillem de Plandolit (primer síndic del Consell General nascut de la Nova Reforma) i del bisbe Caixal van contribuir a embolicar de valent la situació.

A Don Guillem se'l va expulsar del país i se li van confiscar els béns i propietats, i el bisbe va haver de fugir a França. Així, Don Guillem no va poder veure com Napoleó III ratificava el Decret de Nova Reforma.

V- Reconeixement i consolidació de la independència econòmica d'Andorra

A- Les franquícies duaneres de 1867

El síndic Don Guillem es va centrar a mantenir i negociar franquícies duaneres per als productes andorrans tant davant del govern espanyol com del govern francès. Al llarg dels segles, com hem observat, es van anar reactualitzant a demanda dels andorrans però sempre tenint en compte la voluntat dels coprínceps.

Val a dir que el 1867, amb un copríncep bisbe, va ser important que Don Guillem fes el pas i anés a Madrid directament.

B- L'Acord comercial amb la CEE, de 28 de juny del 1990

Aquest acord és el primer pas real d'autonomia internacional d'Andorra.

El país havia basat el seu creixement d'ençà els anys 1940 en el diferencial polític, econòmic i social existent entre els seus dos veïns. Però amb l'entrada d'Espanya al mercat comú el primer de gener de 1986, Andorra es troba davant una nova realitat. De fet, els seus dos veïns de cop passaven a compartir un mateix espai econòmic.

Cal recordar que els acords fiscals i/o de franquícies no es respectaven sempre, i durant part del segle XX, els emprenedors i/o comerciants andorrans que volien intercanviar amb França van haver d'anar any rere any a sol·licitar les *licències* al veguer.

Així, amb el canvi de naturalesa econòmica, es va negociar directament amb Brussel·les, acompanyats pels representants dels coprínceps, un acord comercial que permetés al país seguir prosperant malgrat els canvis del seu entorn. Alhora es van fer palesos maldecaps jurídics i institucionals internacionals, ja que ningú no tenia clar l'estatus jurídic internacional d'Andorra; ni França, ni Espanya, ni Brussel·les.

Així, es van anar a buscar els fonaments jurídics en documents comercials anteriors i la base jurídica es va trobar amb els acords de 1867 reeixits pel síndic Don Guillem amb França i amb Espanya relatiu a les franquícies duaneres. Per això l'acord comercial entre la Comunitat Econòmica Europea (CEE) i el Principat d'Andorra es basa, en l'exposició de motius, en els acords de franquícies duaneres de 1867.

L'acord preveu una unió duanera per als productes industrials i un tractament de país tercer per als productes agrícoles llevat d'uns règims de franquícies per a alguns productes sensibles, com el tabac manufacturat comunitari i els licors (per exemple, la taxa del tabac manufacturat comunitari és un 40% inferior a la del tabac no comunitari).

Andorra va cedir amb aquest acord la seva política comercial a la Unió Europea, en integrar el territori dins de l'espai duaner europeu.

L'acord es va rubricar el 14 de desembre del 1989 a Brussel·les i es va signar per intercanvi de cartes, a causa de l'estatut poc definit als ulls francoespanyols del Principat, a Luxemburg el 28 de juny del 1990.

Tot i això, va ser el primer cop que Andorra signava per iniciativa pròpia un acord bilateral internacional.

VI- Cap a la Constitució

A- La sentència del Tribunal Europeu de Drets Humans d'Estrasburg del 26 de juny del 1992

Arran d'una demanda al Tribunal Europeu de Drets Humans de dos ciutadans –un espanyol i un txec– que van ser jutjats i condemnats a catorze anys de presó al Principat el 3 de juliol del 1986

per un robatori, aquest òrgan descobreix la particularitat institucional del Principat.

Ambdós ciutadans invocaven la indefensió davant del procediment judicial a Andorra amb una instància única que se'ls va aplicar i el fet de ser encarcerats a França. Van invocar l'article 6 del Conveni europeu per la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals contra França i Espanya, i l'article 5-1 d'aquest mateix conveni contra França.

Vist que el bisbe d'Urgell i copríncep episcopal no tenia estatut en dret internacional van obligar a la intervenció i les reunions a Estrasburg amb els membres de la Comissió i del Tribunal de Drets Humans de tècnics dels governs espanyol, francès i d'observadors andorrans.

El Tribunal Europeu de Drets Humans es va declarar finalment incompetent per tractar aquesta qüestió el 26 de juny de 1992.

B- L'assemblea parlamentària del Consell d'Europa

Aquest enrenou va provocar la curiositat parlamentària, i paral·lelament, l'assemblea parlamentària del Consell d'Europa va adoptar, l'11 de maig del 1990, seguint uns informes de dos parlamentaris d'aquesta assemblea, dues resolucions i una recomanació que convidaven el Principat a modernitzar les seves institucions i a implantar una constitució. Alhora, instaven el Consell d'Europa a fer un seguiment de l'evolució democràtica d'Andorra amb vista d'una adhesió del país a aquest organisme.

C- La Constitució del 14 de març de 1993 (votada pel MI Consell General el 2 de febrer del 1993)

La Constitució treballada i elaborada pel Consell General i els coprínceps durant el procés constitucional de 1992-1993 i sotmesa a referèndum popular el 14 de març del 1993 culmina la consolidació de l'Estat andorrà en tant que estat de dret, independent, democràtic i en tant que estat de dret internacional.

Així, la Constitució defineix les característiques de l'Estat:

- Estat de dret.
- Independent.
- Democràtic.
- Social.

I en defineix el règim polític:

- Copríncipat parlamentari.

També, tenint en compte la particularitat de cosenyoriatge d'ençà els Pariatges, la Constitució va dotar l'executiu de dos ministeris suplementaris: el ministeri d'Interior i el ministeri d'Afers Exteriors, que van ser potestat dels coprínceps fins a l'aprovació de la Carta Magna.

Amb el reconeixement ple en el pla del dret internacional, el país, mercès a l'entrada en vigor de la Constitució, ha teixit una àmplia xarxa diplomàtica tant en l'àmbit multilateral com bilateral.

VII- Les relacions i els acords internacionals

Abans de la Constitució, el Principat es va adherir a la Interpol, el 1987, i al Congrés de Carreteres, el 1989, i va signar, com hem vist anteriorment, l'acord comercial amb la CEE, el 1990.

A- Acords multilaterals

Avui en dia és membre de més de 23 organismes internacionals, com les Nacions Unides (1993), el Consell d'Europa (1994), la Unesco (1994), l'OSCE (1996), l'OMS (1993), l'OMPI (1997), la UIT (1999), la Francofonia (2004), les Cimeres Iberoamericanes (2004) o la FAO (2007).

Ha signat i ratificat més de 250 tractats i acords internacionals, com ara els convenis dels drets

humans de les Nacions Unides i del Consell d'Europa; els convenis d'educació amb França, Espanya i Portugal; de protecció del medi ambient, de lluita contra el terrorisme, de propietat intel·lectual i industrial, de dret internacional privat, com l'adopció internacional o l'establiment de la Cort Penal Internacional.

B- Acords bilaterals

En el pla bilateral podem posar en relleu:

- L'Acord de bon veïnatge, amistat i cooperació amb França i Espanya de l'1 i 3 juny de 1993.
- L'Acord trilateral de circulació de persones amb França i amb Espanya del 4 de desembre de 2000.
- L'Acord de cooperació amb la Unió Europea, del 15 de novembre de 2004.
- L'Acord de la fiscalitat de l'estalvi amb la UE, del 15 de novembre de 2004.
- L'Acord bilateral amb Portugal de circulació de persones, de 23 de juliol de 2007.
- El Concordat amb la Santa Seu, de 17 de març de 2008.
- La Declaració de París, de 10 de març de 2009, i tot el desplegament d'acords d'intercanvi d'informació arran d'aquest compromís del febrer del 2009 fins ara.
- L'Acord monetari amb la UE, del 30 de juny del 2011.

C- L'acord amb la Santa Seu

Aquest acord revesteix una importància especial tenint en compte les relacions específiques d'Andorra amb el bisbat d'Urgell.

L'acord entre el Principat d'Andorra i la Santa Seu, de 17 de març del 2008, regula l'estatut de l'església catòlica al Principat (disposicions en matèria de culte, d'ús de béns mobles i immobles, ensenyament de la religió als centres escolars, tributació per part de l'església, etc) i inclou un element *sui generis* per a Andorra:

La Santa Seu reconeix que un dels seus bisbes (ara arquebisbe *ad personam*) sigui, com el Papa, cap d'Estat.

D- L'acord d'intercanvi d'informació fiscal entre el Principat d'Andorra i la República francesa

D'acord amb el compromís de la Declaració de París, va ser el primer acord signat en aquest àmbit pel Principat. El Consell general va aprovar prèviament, el 7 de setembre de 2009, la Llei d'intercanvi d'informació en matèria fiscal.

Aquest acord segueix les disposicions de l'OCDE:

- Intercanvi a demanda, amb regles de confidencialitat.
- Transparència de l'activitat financera.
- Cooperació en l'àmbit de la lluita contra l'evasió fiscal.

Conclusions

Fins avui s'han signat dinou acords d'intercanvi d'informació, entre els quals destaquen França, Espanya, Àustria, Alemanya, Austràlia o San Marino, que demostrin la voluntat d'Andorra

Declaració del Principat d'Andorra

Preocupat per superar una nova etapa en la seva cooperació internacional d'Andorra es declara preparat per concloure, en els millors terminis, acords d'intercanvi d'informacions en matèria fiscal que permetin un intercanvi d'informació a demanda de les autoritats dels Estats concernits i respectant els principis OCDE d'acords d'intercanvi d'informacions fiscals.

Per assolir aquest objectiu, el Principat d'Andorra és conscient que la seva legislació ha de ser prèviament reformada amb la finalitat d'alleugerir el cas d'intercanvi d'informacions, en el marc dels acords bilaterals d'informacions fiscals conclousos amb els seus socis. Andorra es compromet a en aquesta via i a fer aprovar pel Govern un projecte de llei abans de l'1 de setembre del 2009, de cara a una aprovació pel com a molt tard el 15 de novembre del 2009. El Principat proposarà als seus socis, i en primer lloc a França, signar, en aquesta mateixa data, un acord d'intercanvi d'informacions fiscals.

Declaració del Principat d'Andorra

d'inserir-se en el concert internacional i de mantenir la seva pervivència econòmica, la seva autonomia institucional i la seva neutralitat.

La Constitució, els acords de bon veïnatge amb França i Espanya, i el Concordat garanteixen que el cap de l'Estat sigui bicefàlic: Art. 43-1: *“D'acord amb la tradició institucional d'Andorra els Coprínceps són, conjuntament i indivisa, el Cap de l'Estat, i n'assumeixen la representació més alta.”*

Andorra ha sabut mantenir-se independent i diferent durant 850 anys centrant-se bàsicament en dos principis:

- a) mantenint el diferencial econòmic amb els veïns (ja sigui fiscal, tarifari o amb franquícies),
- b) mantenint un condomini asimètric del cap de l'Estat (entre el poder temporal, el Copríncep francès, president de la República francesa elegit per sufragi universal pels ciutadans francesos, i el poder intemporal, el Copríncep episcopal, el bisbe d'Urgell, home d'Església nomenat per la Santa Seu).

Moltes gràcies.